

[Statsministeren]

kedets parter til at samarbejde om, at alle i samfundet skal kunne spare mere op til pensionsalderen.

Meget, men ikke alt, er lykkedes i de sidste fem års økonomiske politik. Der er bragt orden i de offentlige finanser – det var en kæmpeopgave – inflationen er lav, renten er bragt ned, reallønnen er igen stigende, og vi har haft en enestående fremgang i beskæftigelsen, men vi er selvfølgelig endnu ikke ved vejs ende: vi har ikke fået overskud på betalingsbalancen, og beskæftigelsen er nu vitterlig truet af en forringet konkurrenceevne.

Regeringens svar på denne udfordring er en fortsat styrkelse af den private opsparring og et samlet initiativ i tæt kontakt med parterne på arbejdsmarkedet og med erhvervslivet, der kan forbedre konkurrenceevnerne indtjening og fremme virksomhedernes investeringer i nye arbejdspladser.

Kan vi styrke konkurrenceevnerne, øge den private opsparring varigt og fastholde den nuværende udgiftspolitik, er der gode muligheder for på én gang at forbedre beskæftigelsessituationen og inden for en rimelig tid opnå ligevægt på betalingsbalancen.

Tempoet afhænger bl.a. af de ydre vilkår, vi skal arbejde under i de kommende år.

Forhandling

Svend Auken (S):

I år skal der være nyvalg til Folketinget, og det præger naturligvis den offentlige debat. Regeringen ynder at fremstille samfundets problemer, som om de var næsten løst. Den såkaldte økonomiske genopretning er en given succes, og nu behøver man bare fire år yderligere for at sætte kronen på det borgerlige værk!

Det var vel et venligt resumé af den tale, vi netop har hørt.

Dele af oppositionen vil naturligvis også under indtryk af valgkampen føle sig fristet til at komme med løfter, der kan give indtryk af, at befolkningen under en kommende regering kommer til at mætte sig med steget duer. Det kan være meget godt og menneskeligt meget forståeligt, men faren i 1987 er, at disse forherligelser er uden nogen forbindelse med virkeligheden. Det går desværre i Danmark hurtigt den gale vej med økonomien og de menneskelige værdier, og det bliver et uhyggelig langt og sejt træk, der skal til for

at rette situationen op igen. Desværre er der ikke meget, der tyder på, at regeringen vil være med til at foretage dette lange og seje træk.

Statsministerens tale var, synes jeg, næsten kemisk rensset for svar på fremtidens udfordringer. Man prøver i stedet at skubbe problemerne over på andre: enten er det udlandets skyld, eller også er det kommunernes skyld. Sidst har vi i hvert fald set, at man har prøvet at løse problemerne ved at skubbe problemerne over på kommunerne.

Jeg skal i denne forbindelse ikke kritisere den måde, man har behandlet kommunerne på, denne »vi alene vide, vi alene bestemme, vi forhandle aldrig«-holdning. Nej, det, jeg skal kritisere, er, at man nu skubber problemerne over på kommunerne med det resultat, at vi får endnu længere ventelister til operationer, folk har brug for; vi rammer de psykiatriske patienter, vi rammer døgninstitutionerne, vi forhøjer takster og gebyrer derude, og vi lægger oven i de mange tusinde arbejdsløse, alle regner med at vi vil få i de kommende år, yderligere et meget stort antal afskedigelser i den offentlige sektor. Det er ikke kun socialdemokratiske lokalpolitikere, der siger det, det er politikere af enhver politisk observans, der giver dette budskab videre.

Jeg tror, vi alle vil være med til at holde kommuneskatterne i ro, men det gøres ikke, efter vor opfattelse, menneskeligt set acceptabelt ved at lade de syge, ved at lade børnene, ved at lade familierne undgælde. Det gøres naturligvis ved at give kommunerne kompensation for de udgifter, som Folketinget har lagt over på dem. Det, man har gjort over for kommunerne, er at rette bager for smed.

Vi socialdemokrater vil godt i valgkampen være med til at tage en debat på et virkelighedsnært og fremtidsorienteret grundlag. Et valg er jo ikke kun en status over nutiden og et kig tilbage i fortiden, det er også og især et valg om fremtiden. Måske er det for meget forlangt, at regeringen vil hjælpe os med den bestræbelse.

Faktisk har man gjort meget for at give befolkningen et forkert billede af situationen. Jeg lagde mærke til for nogen tid siden, at statsministeren i et interview – jeg tror, det var i fjernsynet – sagde, at han bevidst, navnlig det første par år, havde brugt optimismen som et arbejdsredskab over for be-